

Sammanfattning av fredagens predikan

25 oktober 2024: "Dommen utfärdad efter Banu Quraizahs förräderi"

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sa Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba) att han skulle fortsätta att nämna belägringen av Banu Quraizah efter slaget om de konfedererade, på grund av deras förräderi.

Hans Helighet (aba) sa att när belägringen nådde sin höjdpunkt, beslutade Banu Quraizah att komma överens med den Helige Profeten (sa) och de kom ner från sin fästning. Det finns olika berättelser om hur länge belägringen varade; vissa säger 10 dagar, andra säger 15, 14 eller 24. Enligt Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) varade denna belägring cirka 20 dagar.

Hazrat Sa'd bin Mua'dh (ra) utsedd till skiljedomare

Hans Helighet (aba) sa att Hazrat Sa'd (ra) gjordes till domare i beslutet som skulle fattas angående judarna i Banu Quraizah. När judarna kom ut ur sin fästning fängslades de medan kvinnorna och barnen hölls åt sidan. Muslimerna beslagtog allt som fanns i deras fästning, inklusive 1 500 svärd, 300 ringbrynja, 2 000 spjut, 1 500 lädersköldar och mycket mer. Det fanns också många kameler och andra djur som muslimerna tog i deras förvar.

Hans Helighet (aba) sa att de äldste av Aus-stammen underkastade den Helige Profeten (sa) att eftersom Banu Quraizah var deras allierade, bad de att de skulle bli förlåtna. Den Helige Profeten (sa) förblev tyst medan de fortsatte att öka sina vädjanden. Den Helige Profeten (sa) frågade om de skulle vara nöjda om en av deras eget folk skulle fatta det slutgiltiga beslutet angående Banu Quraizah som de svarade att detta verkligen skulle glädja dem. Som sådan utsåg den Helige Profeten (sa) Hazrat Sa'd bin Mu'adh (ra) att vara domare i frågan om Banu Quraizah. Enligt en annan berättelse gav den Helige Profeten (sa) dem möjlighet att välja någon själva, och de valde Hazrat Sa'd bin Mu'adh (ra) och den Helige Profeten (sa) godkände.

Hans Helighet (aba) sade att när han fick beskedet om hans utnämning i denna fråga, samlades folk runt honom och vädjade om att han skulle förbarma sig över Banu Quraizah; Hazrat Sa'd (ra) förblev dock tyst. När deras vädjanden ökade, sa Hazrat Sa'd (ra) att tiden hade kommit att han inte skulle bry sig om någon som smutskastar Gud. Han gick sedan till den Helige Profeten (sa) och när han såg honom instruerade den Helige Profeten (sa) de där att resa sig av respekt för Hazrat Sa'd (ra). Den Helige Profeten (sa) instruerade sedan Hazrat Sa'd (ra) att fatta ett beslut i frågan. Sedan frågade Hazrat Sa'd (ra) de runt omkring som vädjade på Banu Quraizahs vägnar om de skulle vara nöjda

med vilket beslut han än tog, till vilket de svarade att de verkligen skulle vara nöjda med vilket beslut han än tog. Hazrat Sa'd (ra) sa att han skulle göra sitt bästa, och bad sedan återigen att säkerställa att vilket beslut han än fattade skulle verkställas, och alla närvarande människor, inklusive den Helige Profeten (sa) gick med på det. Hazrat Sa'd (ra) beslutade då att männen i Banu Quraizah skulle dömas till döden medan deras kvinnor och barn skulle hållas fångna. Deras rikedom bör fördelas och deras hem bör ges till Muhajirin (migranter till Medina) så att de inte skulle förbli beroende av Ansar (infödda i Medina).'

Hans Helighet (aba) sa att efter detta beslut sa den Helige Profeten (sa) att han hade blivit informerad om detta beslut tidigare samma dag av en ängel.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

"Efter en belägring på mer eller mindre tjugo dagar gick dessa ödesdigra judar med på att stiga ner från sina fästningar för att dömas av en sådan mans dom, som trots att han var deras konfedererade, inte fann nåd i sitt hjärta på grund av sina onda planer ; och trots att han var en symbol för rättvisa och rättvisa, hade han inte samma medkänsla och ömhet i hjärtat som var närvarande hos mannen som var en "barmhärtighet för hela mänskligheten." Quraizah, och vid den tiden var Sa'd bin Mu'adh (ra) hövdingen för denna stam. Han hade blivit sårad i dikets Ghazwah och var nu under medicinsk behandling på verandan till moskén i Madinah... Sa'd (ra) anlände monterad på ett djur och på vägen väddade några människor från Aus-stammen enträget, "Vi är allierade med Quraizah. Precis som Khazraj behandlade sin allierade stam Banu Qainuqa' med barmhärtighet, hanterar ni också Quraizah på ett mildt sätt. Ge dem inte ett hårt straff." Till en början lyssnade Sa'd (ra) tyst på deras vädjan, men när de började alltför framhärda, svarade han: "Detta är tiden då Sa'd inte ska bry sig om förebråelsen från någon som gör en invändning." När folket hörde detta svar blev det tyst.

När Sa'd (ra) närmade sig, instruerade den Helige Profeten (sa) sina följeslagare:

"Stå för din hövding och hjälp honom att stiga av."

När Sa'd (ra) steg av och rörde sig mot den Helige Profeten (sa), sa han,

"Sa'd! Banu Quraizah har accepterat dig som sin skiljedomare, och de har gått med på att följa vilken dom du än anser vara lämplig." Efter detta lyfte Sa'd (ra) blicken mot folket i sin egen stam, Aus, och sa:

"Tar du Gud som ditt vittne och avger ett bestämt löfte att du ska vara skyldig att agera efter den dom som jag utfärdar med avseende på Banu Quraizah?"

"Ja, vi lovar", sa folket. Sedan gjorde han en gest i riktningen där den Helige Profeten (sa) satt och sa:

"Loftar den ärade man som sitter här också att han ska vara skyldig att agera efter min dom?"

Den Helige Profeten (sa) svarade, "Ja, jag lovar."

Efter att detta förbund och överenskommelse hade bekräftats tillkännagav Sa'd (ra) sin dom: de stridande männen i Banu Quraizah skulle avrättas; deras kvinnor och barn skulle föras till fånga och deras rikedomar skulle fördelas mellan muslimerna. När den Helige Profeten (sa) hörde denna dom sa han spontant:

"Din dom är ett gudomligt dekret."

Med andra ord, detta var ett dekret som inte kunde åsidosättas. Innebörden av dessa ord var att domen som var relevant för Banu Quraizah ägde rum under sådana omständigheter, att gudomlig makt kunde ses tydligt arbeta i händelsernas centrum och av denna anledning kunde känslor av barmhärtighet som innehas av den Helige Profeten (sa) inte förhindra detta resultat. Detta var verkligen sant, eftersom Banu Quraizah bad att Abu Lubabah (ra) skulle skickas till dem, och då gled sådana ord hans tunga som var helt utan grund. Följaktligen vägrade Banu Quraizah att acceptera den Helige Profeten (sa) som deras domare, och under antagandet att Aus-stammen skulle handskas mildt med dem eftersom de var allierade, utnämnde Sa'd bin Mu'adh (ra), chefen av Aus-stammen som deras skiljedomare. Dessutom blev Sa'd (ra) så beslutsam i frågan om rättvisa och rättvisa att känslor av relation och allians utplånades helt ur hans hjärta. Dessutom, innan han tillkännagav sin dom, tog Sa'd (ra) ett fast löfte från den Helige Profeten (sa) för att bekräfta att detta beslut skulle administreras till fullo. Alla dessa saker kunde inte ha varit en slump. Sannerligen, i grunden för dessa händelser låg ett gudomligt dekret, och denna dom var Guds, inte Sa'd (ra).' (The Life and Character of the Seal of Prophet (sa), Vol. 2, s. 488-491)

Ett gudomligt dekret

Hans Helighet (aba) sa att efter att Sa'd (ra) hade fattat sitt beslut, återvände den Helige Profeten (sa) till Medina. Han instruerade att fångarna skulle föras till Medina och den Helige Profeten (sa) instruerade också om datum för de judar som hölls i Hazrat Ramlahs (ra) hem.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

'Det verkar som om Banu Quraizahs förräderi, förräderi, uppror, uppror, oordning, mord och blodutgjutelse redan hade utfärdat domen av den himmelska domstolen att deras stridande

medlemmar skulle utvisas från jordens yta . Den gudomliga instruktionen som ursprungligen gavs till den helige profeten (sa) angående denna Ghazwah fastställer också att detta var ett gudomligt dekret. Men Gud önskade inte att denna dom skulle utfärdas av Hans Sändebud och av denna anledning höll han den Helige Profeten (sa) helt åtskild genom oerhört intrikat manifestationer av Hans makt, och lät meddela denna dom av Sa'd (ra). Dessutom gjordes detta tillkännagivande på ett sådant sätt att den Helige Profeten (sa) inte längre kunde påverka detta beslut, eftersom han redan hade lovat att han skulle hålla sig till domen till fullo."

Hans Helighet (aba) sa att detta är ett tydligt svar till dem som tar upp anklagelser mot den Helige Profeten (sa) och till och med några av våra ungdomar som ställer frågor. Detta beslut fattades inte av den Helige Profeten (sa), snarare detta beslut fattades av en av följeslagarna, och då en följeslagare som i själva verket var en allierad till Banu Quraizah.

Hans Helighet (aba) fortsatte att citera Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

'Utöver detta, eftersom inflytandet av detta beslut inte var begränsat till den Helige Profetens (sa) person enbart, snarare påverkade alla muslimerna kollektivt, ansåg den Helige Profeten (sa) det inte som sin rätt att förändras. denna dom av hans egen åsikt, oavsett hur mycket den kan ha lutat åt barmhärtighet och förlåtelse. Det var just denna gudomliga kraft som fick den Helige Profeten (sa) att spontant uttala orden:

"Åh sa'd! Din dom verkar vara ett gudomligt dekret, som ingen har makt att ändra."

Efter att ha sagt dessa ord, reste sig den Helige Profeten (sa) tyst upp och återvände till staden. Vid den tiden var hans hjärta bedrövad av tanken att en nation, som han mycket hoppades skulle anamma islam, höll på att berövas sin tro och dömdes till gudomlig vrede och straff på grund av sina onda gärningar. Det var kanske vid detta tillfälle som den Helige Profeten (sa) yttrade följande ord med intensiv ånger:

"Om bara tio män (dvs tio inflytelserika män) trodde på mig skulle jag hoppats på Gud att hela denna nation skulle acceptera mig och skulle ha blivit räddad från gudomligt straff."

När den Helige Profeten (sa) skulle gå, instruerade han att männen skulle skiljas från kvinnorna och barnen i Banu Quraizah. Därför fördes båda dessa grupper till Medina separat och samlades på två separata platser. I linje med instruktionerna från den Helige Profeten (sa), ordnade följeslagarna (av vilka många kanske förblev hungriga själva) att en stor mängd frukt skulle föras till Banu Quraizah för konsumtion. Det står skrivet att det judiska folket tillbringade hela natten med att äta frukt.' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 491-492)

Hans Helighet (aba) sa att nästa morgon instruerade den Helige Profeten (sa) att ett dike skulle grävas på en av marknaderna. Där skulle männen från Banu Quraizah tillkallas och i enlighet med Hazrat Sa'ds (ra) dom skulle de avrättas.

Implementering av den Helige Profetens (sa) dom och nåd

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

Följande dag, på morgonen, skulle Sa'd (ra) dom träda i kraft. Den Helige Profeten (sa) utsåg några få dugliga män att utföra denna uppgift och stod i närheten, så att om vägledning krävdes medan domen avkunnades, kunde den Helige Profeten (sa) ge omedelbar vägledning. Ett annat skäl var så att han omedelbart kunde ge ett beslut om någon vädjade om nåd. Även om Sa'ds dom inte kunde överklagas i allmänhet, men i sin egenskap av kung eller verkställande direktör för en demokrati, hade den Helige Profeten (sa) definitivt rätt att höra ett överklagande med avseende på en specifik person på individuella grunder. Som en handling av medkänsla beordrade den Helige Profeten (sa) också att brottslingar skulle avrättas separat från varandra, d.v.s. när den ena avrättades skulle den andra inte vara närvarande i närheten. Således fördes varje brottsling separat och avrättades enligt Sa'ds dom.

När Huyayy bin Akhtab, chef för Banu Nadir fördes för avrättning, tittade han på den Helige Profeten (sa) och sa, "O Muhammad [sa], jag ångrar inte att jag motsatte mig dig. Men sanningen är att den som överger Gud är övergiven av Gud." Sedan såg han till folket och sa: "Ingenting kan göras inför Guds befallning. Detta är hans befallning och hans dekret." När Ka'b bin Asad, Quraizahs hövding fördes för att avrättas, uppmanade den Helige Profeten (sa) honom underförstått att anamma islam. Han svarade, "O Abul-Qasim! Jag skulle ha accepterat, men folk kommer att säga att jag har blivit rädd för döden. Låt mig dö på den judiska religionen." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 492-493)

Hans Helighet (aba) fortsatte att citera Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

'En annan jude vid namn Rifa'ah, bönföll ödmjukt en mjukhjärtad muslimsk dam att gå i förbön för hans räkning så att han kan bli skonad. Den Helige Profeten (sa) förlät Rifa'ah på grund av denna muslimska dams förbön. Därför förlät den Helige Profeten (sa) alla för vilka en vädjan om barmhärtighet söktes, vilket är bevis på det faktum att den Helige Profeten (sa) tvingades av Sa'ds (ra) dom, annars var hans hjärta inte benägen att avrätta judarna.' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 494)

Hans Helighet (aba) sa att detta tydligt motbevisar alla slags påståenden som säger att den Helige Profeten (sa) agerade på ett grymt sätt.

Falsk incident av Raihanah

Hans Helighet (aba) citerade vidare Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

"Olika historiker skriver att en person bland fångarna i Banu Quraizah var en dam som hette Raihanah, och den Helige Profeten (sa) höll henne som slavflicka för sig själv. Det är på grundval av just denna berättelse som Sir William Muir har tagit upp en mycket sårande anklagelse mot den Helige Profeten (sa). Men i själva verket är denna berättelse absolut falsk och grundlös. För det första, berättelsen om Sahih Bukhari som har citerats ovan, där det har sagts att den Helige Profeten (sa) fördelade Banu Quraizahs fångar bland följeslagarna motbevisar denna berättelse. Om den Helige Profeten (sa) hade valt ut en kvinnlig fånge åt sig själv, skulle detta naturligtvis ha nämnts i Bukharis berättelse vid detta tillfälle. Men inte ens den minsta indikation har gjorts om denna påverkan i Bukhari.

Utöver detta bevisar andra autentiska berättelser tydligt att Raihanah var bland de fångar som den Helige Profeten (sa) släppte som en handling av välvilja, och efter detta lämnade Raihanah Medina och gick till sina föräldrars hem (Banu Nadir) och fortsatte att bo där. 'Allamah Ibni Hajar, som är en av de mest berömda forskare, säger att denna senare berättelse är korrekt. Men även om det är accepterat att den Helige Profeten (sa) tog Raihanah i sitt eget förmyndarskap, hon bodde definitivt där som hans hustru, inte en slavflicka. Men när det gäller de historiker som har berättat att den Helige Profeten (sa) tog henne i sitt eget förmyndarskap, har de flesta också uttryckligen förklarat att den Helige Profeten (sa) befriade henne och sedan gifte sig med henne. Ibni Sa'd har överfört en berättelse från Raihanah själv där hon säger att "Den Helige Profeten (sa) befriade mig och sedan, efter att jag accepterat islam, gifte han sig med mig. Min hemgift var satt till tolv Auqiyah." I jämförelse med denna berättelse har Ibni Sa'd förklarat att den andra berättelsen, som Sir William Muir har baserat sin slutsats på, är kategoriskt falsk och i strid med sanningen; och har vidare skrivit att detta är uppfattningen av de som besitter kunskap.

Därför, först och främst, som underbyggts av berättelsen om Bukhari, och detsamma har förklarats i Isabah, tog den Helige Profeten (sa) inte Raihanah under sitt förmyndarskap i första hand; snarare släppte han henne fri, varefter hon återvände till sin familj och började bo hos dem. För det andra, även om berättelsen accepteras att den Helige Profeten (sa) faktiskt tog henne i sin egen övervakning, även i detta fall, befriade den Helige Profeten (sa) henne och gifte sig med henne; han behöll henne inte som slavinna. Vidare bör man också komma ihåg att när det gäller namnet, släktforskningen, stam, etc. av Raihanah, finns det så olika motsägelser i olika berättelser att det kanske inte skulle vara orimligt att tvivla på själva existensen av hennes person tillsammans. ; speciellt när man tar hänsyn till att hon sägs vara hustru till en person som definitivt är den mest väldokumenterade historiska figuren i världen. Och Allah vet bäst.' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 486-498)

Hans Helighet (aba) sa att efter att ha tagit ut Khums från bytet (en femtedel av bytet reserverat för Allah och Hans Sändebud (sa)), fördelade den Helige Profeten (sa) krigsbytet rättvist.

Behandling av fångarna

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

"I linje med domen från Sa'd (ra) hade kvinnorna och barnen tagits till fånga." Det framgår av olika berättelser att den Helige Profeten (sa) sände dem mot Najd. Några av stammarna som fanns här betalade sin lösen och fick sin frigivning. Muslimerna använde dessa pengar för att köpa hästar och vapen för sitt eget försvar. Om detta verkligen var fallet borde det inte komma som någon överraskning, eftersom stammarna Najd och Banu Quraizah var allierade. Före Quraizahs Ghazwah hade de kämpat tillsammans i de konfedererades Ghazwah. I själva verket var det på grund av hets från folket i Najd som Banu Quraizah höjde upprorets flagga mot den Helige Profeten (sa) i första hand. Således, om Najadis fick frigivningen av fångarna i Banu Quraizah från muslimerna, är detta inget ovanligt. Men autentiska berättelser avslöjar att dessa fångar stannade kvar i Medina, och enligt sedvänjor delade den Helige Profeten ut dem under förmyndarskap av olika följeslagare. Efteråt betalade några bland dem värdet av sin lösen och fick frihet. Andra släpptes av den Helige Profeten (sa) som en handling av välvilja. Med tiden blev dessa människor gradvis muslimska efter egen vilja. Historien registrerar namnen på 'Atiyyah Quradhi, 'Abdur-Rahman bin Zubair bin Batiya, Ka'b bin Sulaim och i synnerhet Muhammad bin Ka'b, som senare blev en muslim av stor anseende.' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 495-496)

Hans Helighet (aba) sa att den Helige Profeten (sa) avgav en dom vid detta tillfälle som visar hur stor hans barmhärtighet är och det faktum att han var en förkämpe för kvinnor. Den Helige Profeten (sa) sa att varje kvinna som delades ut eller erhöles mot lösen, om de hade ett litet barn så får barnet inte skiljas från modern. På samma sätt får två unga systrar inte separeras förrän de når mognadsåldern. Detta var uppförandet av "Barmhärtigheten för alla folk" mot kvinnor och till och med fångar och motståndare.

Hans helighet (aba) sa att vi idag observerar muslimernas uppförande att de driver ut andra muslimer från sina hem, vilket sedan minskar muslimernas ära i andras åsyn. Hans helighet (aba) bad att må Allah ge muslimerna mening.

Sammanfattning utarbetad av The Review of Religions